



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: **P. F. P. s.r.o.**, P., zastúpeného advokátom *JUDr. E. K., G.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Nová ul. č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/7111-42098/2007/999523-r, zo dňa 24.05.2007 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/76/2007-49 zo dňa 02.10.2008 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/76/2007-49 zo dňa 02. októbra 2008 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/7111-42098/2007/999523-r zo dňa 24. mája 2007 v spojení s dodatočným platobným výmerom vydaným pod č. 696/230/10219/07/Mich zo dňa 15. februára 2007 Daňovým úradom Košice II **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice II č. 696/230/10219/07/Mich, zo dňa 15.2.2007. Týmto rozhodnutím správca dane vyrubil podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zák. č. 511/1992 Zb.

žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 485 000,-- Sk z dôvodu, že žalobca nepreukázal vynaloženie daňových výdavkov v celkovej sume 11 640 000,-- Sk bez DPH za nákup 7 strojných zariadení, ktoré mali byť zakúpené na základe kúpnej zmluvy zo dňa 18.06.2003 uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou S. T., s.r.o. Podľa zistenia správcu dane pri uzatváraní kúpnej zmluvy dňa 18.06.2003 za predávajúcu spoločnosť vystupoval konateľ J. R., ktorý sa stal konateľom až dňa 31.07.2007, nebol preto oprávnený konať, ďalej na kúpnej zmluve je v časti 1 pri predávajúcom uvedené číslo bankového účtu, ktoré je uvedené aj na faktúrach spoločnosti S. zo dňa 30.10.2003, 03.11.2003 a 08.12.2003, pričom ale predmetný účet bol založený až dňa 25.11.2003, ďalej konateľ spoločnosti S. na ústnom pojednávaní dňa 21.12.2006 uviedol, že túto a žiadnu inú zmluvu za spoločnosť žalobcu nepodpísal, nikdy s jej zástupcami nerokoval a nezabezpečoval pre nich dodávku žiadnych strojných zariadení, faktúry nevystavil a konateľa žalobcu Č. a C. nepozná, nikdy sa s nimi nestretol. Týmto správca dane a žalovaný mali za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal dostatočným a vierohodným spôsobom, ako a odkiaľ nadobudol predmetný hmotný investičný majetok, preto náklady vo výške 1 940 002,-- Sk posúdili ako náklady, ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané, a o túto sumu zvýšil správca dane základ dane v zmysle § 23 ods. 3 zákona č.366/1999 Z.Z. o daniach z príjmov.

Súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj správcu dane podľa ustanovení § 244 a nasl. O.s.p. a § 247 a nasl. O.s.p. ako aj ich postup v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov žalovaného a správcu dane dospel k záveru, že ako žalovaný tak i správny orgán prvého stupňa postupovali v súlade so zákonom. Poukázal pritom na ustanovenie § 24 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z., na ustanovenie § 29 ods. 1, 2 a 4, a § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.

Z obsahu administratívneho spisu správcu dane a žalovaného, najmä z listinných dôkazov, oznámenia o vykonaní daňovej kontroly z 11.8.2006, výzvy na vyjadrenie sa k protokolu a jeho prerokovaniu, zápisnice o ústnom pojednávaní z 13.02.2007, zápisnice o ústnom pojednávaní z 25.09.2006, odvolania proti prvostupňovému správnenému orgánu, kúpnej zmluvy z 18.06.2003, faktúrami z 30.10.2003, 03.11.2003 a 08.12.2003, dožiadania PPZ ÚBOK z 01.12.2006, úradného záznamu PPZ ÚBOK z 12.12.2006 a zápisnice o výsluchu tretej osoby J. R. z 21.12.2006 a p. C. z 10.10.2006 vplynulo, že v daňovom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav a vyvodený správny právny záver, že žalobca v priebehu daňového konania nepreukázal vynaloženie daňových výdavkov v celkovej výške 11 640 000,-- Sk za nákup strojných zariadení na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 18.06.2003 medzi žalobcom ako kupujúcim a spoločnosťou S. T., s.r.o., P. ako predávajúcim. Podľa právneho názoru súdu námietky žalobcu uvedené v žalobe o preukázaní uskutočnenia sporného obchodu ním tvrdeným spôsobom sú neopodstatnené, pretože to vyvracajú jednotlivé dôkazy zadovážené v daňovom konaní, ako aj v rámci príslušného policajného šetrenia obsiahnutého v administratívnom spise žalovaného. Bezpredmetnou je žalobná námietka žalobcu, že k nákupu strojných zariadení od spoločnosti S. T., s.r.o. P. došlo v mesiacoch október až december 2003, pretože menovaný i konatelia tejto spoločnosti

pôsobiaci pred ním jednoznačne a výslovne akékoľvek obchodovanie so žalobcom a uzavretia predmetnej zmluvy, resp. reálneho uskutočnenia predmetného dodania strojných zariadení na jej základe, popreli.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že si nemohol uplatniť všetky práva vyplývajúce z ustanovenia § 15 ods. 5 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, teda že nemohol klásť svedkom otázku pri ústnom pojednávaní, podľa názoru súdu ani táto námietka nemohla mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia žalovaného, pretože v danom konkrétnom prípade daňová kontrola bola vykonávaná na základe podnetu a úzkej súčinnosti PPZ-ÚBOK, RP Košice a správca dane objektívne nemohol zabezpečiť prítomnosť zástupcu žalobcu na vypočutí tohto bývalého konateľa spoločnosti S. T., s.r.o., J. R., ktorý musel byť vypočutý ako tretia osoba pri príležitosti výsluchu na PPZ-ÚBOK, FP Košice.

Žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, podľa ktorého bola vec krajským súdom po právnej stránke posúdená nesprávne. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zásada striktnnej zákonnosti daňového konania vyplýva z čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na účely daňového konania je bližšie špecifikovaná v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Postup správca dane a žalovaného nemá oporu v zákone č. 511/1992 Zb. Podľa odôvodnenia napadnutých rozhodnutí jedným z ťažiskových dôkazov pre posúdenie súdneho sporu je výpoveď J. R., ktorý bol 21.12.2006 pri príležitosti výsluchu na PPZ-UBOK FP, Košice, vypočutý ako tretia osoba. Podľa § 6 ods. 3 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. sú tretími osobami svedkovia. O svedka išlo aj v osobe J. R. bez ohľadu na to, že vypovedal v spolupráci s PPZ-ÚBOK FP, Košice. Podľa ustanovenia § 15 ods. 5 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom do 01.09.2007 kontrolovaný daňový subjekt mal právo klásť svedkom otázku pri ústnom pojednávaní. Výpoveďou svedka preto došlo k porušeniu § 15 ods. 5 písm. d/ zákona č. 511/1992 Zb., tento dôkaz bol získaný v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a takýto dôkaz nie je možné v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. považovať za dôkazný prostriedok.

Druhým z ťažiskových dôkazov pre posúdenie súdneho sporu sú dôkazy zadovážené v rámci príslušného policajného šetrenia obsiahnutého v administratívnom spise žalovaného. V rozhodnutí odvolacieho orgánu sa konkrétne neuvádza, z ktorých šetrení polície vychádzal odvolací organ. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k výsledkom policajného šetrenia, najmä k oznámeniu PPZ-ÚBOK FP, Košice, zo 14.02.2007, pretože daňová kontrola bola ukončená 13.02.2007. Napriek tomu daňové orgány v tomto konaní ako dôkazy použili čiastkové zistenia z predmetného trestného konania bez toho, aby vyčkali na hodnotenie všetkých dôkazov v trestnom konaní, čo možno považovať za neprijateľné a predčasné pokiaľ

z uvedených zistení vytvorili závery rozhodujúce pre vydanie napadnutých daňových rozhodnutí.

Z rozhodnutia vyplýva, že jedným z ťažiskových dôvodov neakceptovania výpovedí M. Č. a MVDr. P. C. je výpoveď J. R.. Správca dane prijal tvrdenia J. R. bez toho, aby si ich pravdivosť overoval a vôbec sa nezaoberal tým, že jeho vyjadrenia môžu byť aj účelové, pretože o legalizovanie plnenia nemohol mať z rôznych dôvodov záujem. Správne orgány nepreverovali ani ďalšie skutočnosti vyplývajúce z výpovedí, najmä osoby, s ktorými sa v rámci tohto obchodu stýkal. Nepostupovali tak podľa ustanovenia § 29 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. a skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti nezistili čo najúplnejšie.

Z rozhodnutia nie je známe, na základe akej úvahy správca dane považoval niektoré dôkazy za hodnoverné oproti iným, napr. výpovede M. Č. a MVDr. P. C.. Zásada voľného hodnotenia dôkazov uvedená v ustanovení § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. neznamená, že správny orgán pri svojom rozhodovaní má na výber, ktorý z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktorý nevyhodnotí alebo o ktorý z vykonaných dôkazov oprie svoje skutkové závery a ktorý opomenie. Správca dane musí vyhodnotiť každý dôkaz jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti so všetkými inými dôkazmi a uviesť, prečo niektorým dôkazom prisudzuje vyššiu preukaznú hodnotu a pravdivosť, ako dôkazom iným.

V závere odvolania žalobca poukázal na rozsudok NS SR č. 3Sžf 81/2008 z 09.10.2008, ktorým Najvyšší súd SR zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/119/2007 z 11.06.2008 a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového orgánu z dôvodu neumožnenia klásť otázky pri výsluchu svedka J. R.. Preto navrhol, aby Najvyšší súd zmenil napadnutý rozsudok a zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že účtovné doklady, aj keď spĺňajú všetky formálne náležitosti, ešte nie sú dôkazom o uskutočnení zdaniteľného plnenia. Zdaniteľné plnenie ako právna skutočnosť musí byť preukázaná vo všetkých znakoch. Nestačí len existencia dokladu, ale uskutočnenie zdaniteľného plnenia musí žalobca preukázať aj inak, čo v danom prípade žalobca nesplnil. Tvrdenie žalobcu, že predmetná kúpna zmluva bola podpísaná až v novembri 2003, kedy boli žalobcovi doručené faktúry za zdaniteľné plnenie vyvracia tvrdenie konateľa R., ktorý uviedol, že so spoločnosťou P. F. P., s.r.o., zmluvu o dodávke strojov nepodpísal, s uvedenou spoločnosťou nikdy nejednal, konateľa uvedenej spoločnosti nepozná, faktúry nevystavil, platby v hotovosti neprijal, pečiatka na zmluve nebola zhodná s tou, ktorú vlastní. Akékoľvek obchodné kontakty so žalobcom popreli aj predchádzajúci konatelia uvedenej spoločnosti. K námietke, že p. R. bol vypočúvaný ako svedok a že správca dane uprel žalobcovi právo klásť svedkovi otázky pri ústnom pojednávaní, ktoré mu vyplýva z ustanovenia § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom do 31.8.2007 žalovaný uviedol, že pracovníci správcu dane sa zúčastnili vypočutia p. R. príslušným orgánom finančnej polície, pri príležitosti ktorej spísali zápisnicu. P. R. nebol predvolaný správcem dane ako svedok podľa § 7 zákona č. 511/1992 Zb., nebol

ako svedok poučený a vypočúvaný, bolo mu položených len niekoľko otázok týkajúcich sa kúpnej zmluvy, faktúr a konateľa p. Č., t.j. p. R. ako tretia osoba podal vysvetlenia ku skutočnostiam, ktoré boli predmetom kontroly. Zákon o správe daní ust. § 32 ods. 4 a § 6 umožňuje požadovať vysvetlenia, listiny a iné veci, ktoré môžu byť dôkazným prostriedkom. Žalovaný k tomuto uviedol, že konateľ žalobcu p. M. Č. bol viackrát telefonicky vyzvaný, aby bol súčinný pri zistení kontaktu na p. R.. K námietke žalobcu, že medzi dôkazmi je zahrnuté aj oznámenie PPZ-ÚBOK FP Košice zo dňa 14.02.2007, žalovaný uviedol, že v uvedenom oznámení sa uvádzajú skutočnosti týkajúce sa evidencie a účtovania o strojných zariadeniach a v zásade potvrdzujú skutočnosti, ktoré boli uvedené už v skorších oznámeniach PPZ – UBOK a zásadným spôsobom nemení prijatý záver o tom, že obchodný prípad, tak ako bol deklarovaný, sa nestal. Predmetné oznámenie ani správca dane v protokole, ani v dodatočnom platobnom výmere neuvádza a nevychádza z neho ani rozhodnutie žalovaného, preto navrhol, aby súd na túto námietku neprihliadal. Rovnako žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcu, že správca dane nedostatočne zisťoval skutkový stav podľa § 29 zákona č. 511/1992 Zb., pretože podľa ods. 8 je povinnosť daňového subjektu preukazovať všetky skutočnosti v daňovom priznaní a správca dane nie je povinný vyhľadávať dôkazy svedčiace v prospech daňového subjektu.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu Košice ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) prejednal odvolanie žalobcu v medziach § 212 ods. 1 OSP a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods.3 veta druhá a § 250ja ods. 4 veta prvá OSP zmenil a rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie správcu dane zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplynulo, že Daňový úrad Košice II ako správca dane vykonal u žalobcu kontrolu dane z príjmov právnických osôb za rok 2003, o ktorej výsledku vyhotovil protokol č. 696/320/4133/07 zo dňa 23.01.2007. Na základe výsledkov kontroly vyrubil správca dane žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 696/230/10219/07/Mich zo dňa 15.02.2007 rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie 2003 v sume 485 000 Sk z dôvodu posúdenia nákladov účtovaných vo výške 1 940 002,-- Sk v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v platnom znení ako náklady, ktorých vynaloženie na daňové účely nebolo dostatočne preukázané. Správca dane o túto sumu zvýšil základ dane v zmysle ustanovenia § 23 ods. 3 písm. a/ zákona č. 366/1999 Z.z. Proti rozhodnutiu správcu dane sa žalobca odvolal a Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím č. I/223/7111-42098/2007/999523-r zo dňa 24.05.2007 rozhodnutie Daňového úradu Košice II potvrdil.

Ďalej z podkladov vyplynulo, že žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil ročné daňové odpisy v celkovej sume 1 940 002,-- Sk (v členení účtovné odpisy 989 402,-- Sk a rozdiel o ktorý daňové odpisy prevyšujú odpisy majetku uplatnené

v účtovníctve 950 600,-- Sk). Tento odpis sa týkal 7 strojných zariadení na spracovanie výrobkov z penového polyetylénu zadovážených žalobcom kúpnu zmluvou zo dňa 18.06.2003 od dodávateľa spoločnosti S. T., s.r.o. Po zistení rozporov v tejto obchodnej transakcii vykonal správca dane dokazovanie, z výsledkov ktorého dospel k záveru, že daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal dostatočným a vierohodným spôsobom, ako a odkiaľ nadobudol predmetný súbor HIM. Z tohto dôvodu posúdil náklady v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov v platnom znení, ako náklady ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

Správca dane zistil, že predmetná kúpna zmluva bola podpísaná dňa 18.06.2003, za spoločnosť predávajúceho S. T., s.r.o., zmluvu podpísal J. R., ktorý ku dňu 18.06.2003 nebol zapísaný ako konateľ spoločnosti predávajúceho. Z výsluchu vykonaného v rámci trestného konania vyplynulo, že predmetná osoba – J. R., na takýto úkon nebola splnomocnená konateľmi zapísanými v obchodnom registri. Z neskoršieho vyjadrenia konateľa žalobcu vyplynulo, že uvedená zmluva bola podpísaná reálne až v novembri v roku 2003, avšak bola antedatovaná. V čase podpisu uvedenej zmluvy, teda v novembri 2003, J. R. už konateľom spoločnosti S. T., s.r.o., bol. V rámci výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní tento konateľ dodávateľa žalobcu uviedol, že uvedenú zmluvu nepodpísal, pečiatkou, ktorá je uvedená na predmetnej kúpnej zmluve nedisponoval, so zástupcami spoločnosti žalobcu nerokoval, ani s nimi neobchodoval, nezabezpečoval dodávku ani dopravu predmetných strojov, finančné prostriedky v hotovosti neprijal. Konateľov žalobcu MVDr. P. C. a M. nepozná, nikdy sa s nimi nestretol.

Z obsahu spisov ďalej vyplýva, že kúpna cena za uvedené stroje bola poukazovaná na účet vedený v T., ktorý J. R. založil až ku dňu 25.11.2003. Realizáciu samotného daňového plnenia potvrdil konateľ žalobcu MVDr. C., ktorý uviedol, že uvedené stroje boli spustené do výroby v roku 1998 tak, ako to vyplýva z dokumentácie pre stavebné povolenie na stavbe „výroba PE peny – A. R., s.r.o., J.“, ktoré vydal Okresný úrad Košice IV, Odbor životného prostredia, Oddelenie stavebného poriadku, Košice. Prvotným majiteľom strojov bola spoločnosť R., s.r.o., od roku 1997, od ktorej potom vlastníctvo prechádzalo na ďalšie subjekty. Stroje pracovali na štyri zmeny. Predmetné stroje sa v júni 2003 už nachádzali v spoločnosti žalobcu.

V predmetnej veci podstatnou otázkou bolo posúdenie opodstatnenosti záveru správcu dane o nepreukázaní vykonania obchodného prípadu a teda neoprávneného zahrnutia postupného odpisu hmotného majetku do daňového výdavku.

Z rozhodnutia správcu dane ako aj žalovaného je nesporné, že základ pochybností o uvedenej obchodnej operácii vychádza jednak z rozporov v dátume uzavretia kúpnej zmluvy, vystavenia faktúr, dodania tovaru, ako aj založenia účtu, na ktorý podľa kúpnej zmluvy boli peňažné prostriedky poukávané, rozpory ktoré mali byť potvrdené poznatkami zistenými počas daňovej kontroly od J. R. a bývalých konateľov označeného dodávateľa.

Tieto poznatky podľa žalovaného neboli získané ako svedecké výpovede, ale boli len vypočutím osôb v rámci miestneho zisťovania.

Ak teda podľa správnych orgánov počas daňového konania samotná existencia predmetných strojných zariadení žalovaným ani správcom dane spochybnená nebola, avšak spornou otázkou zostalo ich nadobudnutie kúpou od spoločnosti S. T., s.r.o., podľa názoru odvolacieho súdu podstatným pre rozhodnutie v danej veci ohľadne uznania daňových výdavkov na účely dane z príjmov právnických osôb bolo práve dokazovanie, ktoré tieto pochybnosti potvrdzovali, teda tvrdenia konateľov dodávateľa, najmä však J. R.. Preto poznatky získané iba miestnym zisťovaním, resp. z výpovedi tretej osoby, bez vykonania svedeckého dokazovania postupom podľa § 15 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. v platnom znení, resp. dokazovaním inými prostriedkami, ku ktorým správca dane v konaní dospeje sám alebo na podnet daňového subjektu, je nutné považovať za nedostatočné pre posúdenie skutkového stavu. Na základe takého postupu totiž nebolo možné preveriť opodstatnenosť obrany žalobcu napr. o účelovom popretí účasti J. R. na tomto obchode. Správca dane teda mal nariadiť vykonanie výsluchu uvedeného svedka, pri ktorom mal dať žalobcovi možnosť klásť otázky svedkovi, prípadne vykonať ďalšie dokazovanie, resp. ak ďalšie dokazovanie nevykoná, musí uviesť z akých dôvodov sa tak stalo.

Na základe uvedeného bolo podľa odvolacieho súdu nutné považovať vydané rozhodnutia za predčasné a preto dospel k záveru, že je nutné v zmysle § 250ja ods. 3 O.s.p. zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu a rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím správca dane zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie za účelom doplnenia dokazovania a opätovného rozhodnutia vo veci.

O trovách konania a rozhodol súd podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta druhá O.s.p. s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa, za ktoré súd v danej veci považuje neúplné zistený skutkový stav veci, na objasnení ktorého sa rovnako podieľajú obaja účastníci konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 26. novembra 2009

JUDr. Anna E l e x o v á , v.r.
predsedníčka senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková